

Kathleen AMANT

Geestelijke moeder van Anna en Heksje Mimi

Wie peuters heeft, kent ongetwijfeld de kleine goedlachse Anna. Net als het ondeugende Heksje Mimi ontsproot ze aan de fantasie van Kathleen AMANT uit Aalst. AMANTS breedlachende uitgepuurde figuren vrolijken ook de brochures van Kind & Gezin voor jonge ouders op. En nu neemt ze peuters en kleuters mee op ontdekkingsreis door de wondere wereld van de Bijbel.

‘Wegdromen bij een boek. Dat gevoel wil ik kinderen geven’

Ilse VAN HALST

Als kind was Kathleen AMANT (44) al dol op lezen en schrijven. Amper zeven schreef ze haar eerste ‘boekje’. Nog zonder tekeningen, want dat kon ze nog niet goed genoeg, vond ze. Vandaag vormen de ervaringen en lotgevallen van haar drie kinderen een inspiratiebron voor de inmiddels meer dan dertig verhaaltjes over Anna, haar dartele geesteskind met wie peuters spelenderwijs allerlei vaardigheden aanleren en hun woordenschat uitbreiden.

– Klopt het dat uw kinderen aan de basis lagen van uw carrière?

Toen mijn oudste zoon werd geboren, gaf ik mijn baan bij *Het Nieuwsblad* op. Mijn ervaring daar bij de kinderbijlage *De Stipkrant*, waar ik samenwerkte met Mariette Vanhalewijn, leerde me dat de combinatie kinderen en schrijven me goed ligt.

In die periode vielen er geregeld brochures van Kind & Gezin in mijn bus. Het viel me op dat de illustraties een lukraak samenraapsel waren. Een gemiste kans, vond ik. Waarom niet consequent met dezelfde figuurtjes werken? Ruim tien jaar lang tekende ik freelance kindjes voor het infomateriaal van Kind & Gezin. Intussen deed ik ervaring op. Ik zette peuter Anna op de wereld en trok met haar naar uitgeverij Clavis, die net een aanbod voor kinderen op de markt bracht.

– Wat is er zo uniek aan de verhalen van Anna dat wereldwijd al 400.000 boekjes over de toonbank vlogen? Tot in Australië en China toe volgen peuters de belevenissen van Anna.

Toen ik in 2000 begon te tekenen, lazen ouders wel aan hun peuters voor, maar uit kinderboeken die niet afgestemd waren op hun leeftijd. Bewust vertrok ik van de leefwereld van peuters. Ik verzon niet zomaar leuke verhaaltjes. Als mama van drie ukken wist ik wat hen bezighield. Die herkenbaarheid vormt de kracht van de Annaboekjes. Peuters beschouwen haar als hun vriend. Vaak doen ze dingen die ze niet leuk vinden, zoals op het potje gaan, omdat Anna het ook doet. Ouders vertellen me dat ze de boekjes voorlezen met de naam van hun kindje in plaats van Anna.

Aanvankelijk beperkte ik de tekst bij mijn tekeningen. Dat doe ik niet langer, omdat ik ook oog wil hebben voor de taalontwikkeling bij peuters. En af en toe

Kathleen Amant: „Door voor te lezen aan peuters geef je hun de liefde voor het lezen mee.” © Frank Bahn Müller

knipt op ik naar de ouders. Zo strijkt Anna op haar kinderstrijkplankje naast haar papa die op de grote strijkplank een mand vol was strijkt.

Inmiddels kreeg Anna het gezelschap van Heksje Mimi, die meer in een fantasiewereld vertoeft en peuters uitnodigt om weg te dromen.

„Bijbelverhalen zijn boeiend. Niet als dreigende boodschap, maar als uitnodiging”

– Vorig jaar verscheen uw eerste Bijbelboekje voor kleuters over Kerstmis. Intussen ligt het verhaal van Noach in de rekken en werkt u aan het verhaal van het verloren schaap.

Het is een hele uitdaging om die toch complexe verhalen te vertalen op een eenvoudige manier, zonder de kern te verloochenen. Neem het verhaal van Noach. Hoe kon ik dat brengen zodat het kinderen boeit? Zodat ze niet afhaken na de

eerste bladzijde? Ik besloot te focussen op de dieren, zodat het verhaal verteerbaar wordt, maar ik tegelijk de boodschap kan meegeven. Niet op een dreigende manier of met het belerende vingertje, maar als een positieve oproep en uitnodiging.

Ik vind het erg belangrijk om de Bijbelverhalen door te geven aan kinderen, ook al verliest het geloof zijn betekenis in onze samenleving en ook voor mij. Bijbelverhalen maken deel uit van ons erfgoed. Ze bepalen mee wie we zijn.

– Leest u zelf de Bijbel?

Toen ik in het vierde leerjaar de overstap maakte van het gemeentelijke onderwijs naar een katholieke school, ging een wereld voor me open. De Bijbelse verhalen boeiden me. Ik kocht zelf een kinderbijbel en ging af en toe naar de kindermis. God was voor mij een steun bij tegenslagen. Iemand die over me waakte en voor me zorgde. Nadien verwaterde dat.

– U leest vaak voor in scholen en bibliotheken. Waarom hecht u daar zoveel belang aan?

Lezen en voorlezen is erg belangrijk. Sommige mensen trekken grote ogen

als ik zeg dat ze met hun kind van twee naar de bib kunnen. Toch kan een peuter daar heel wat ontdekken. Door voor te lezen geef je een kind van kleins af de liefde voor het lezen mee. Vele ouders laten het varen als ze merken dat hun kind tijdens het voorlezen niet meer blijft zitten op hun schoot. Zo vlug mag je het niet opgeven. Zoek dan liever een ander boek, dat hen wel boeit.

Vandaag staat heel wat het lezen in de weg. Toch is het essentieel goed te leren lezen. Via het internet komt er immers ontzettend veel informatie op kinderen af. Hoe sneller en hoe liever ze lezen, hoe beter ze die kunnen verwerken.

Wat ik vooral wil meegeven met mijn boekjes, is het plezier om te lezen. Het meegezogen worden in de warmte en gezelligheid van een verhaal, zodat je heel even van de wereld bent. Ik herinner me nog goed dat ik in het derde leerjaar Roald Dahls *Sjokie en de chocoladefabriek* kreeg voor mijn verjaardag. Als ik het boek nu opnieuw vastneem, herinner ik me hoe het toen voelde om het als kind te lezen. Om erbij weg te dromen. Wat een fantastisch geschenk!